

ROSE

Karen

HEB JE ME
GEMIST?

THRILLER

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)

Schreeuw voor mij (2009)

Moord voor mij (2010)

De dood in haar ogen (2011)

De mond gesnoerd (2012)

Van mij alleen (2013)

In vertrouwen (2014)

Wreed weerzien (2014)

ROSE

Karen

Heb je me gemist?

De Fontein

Eerste druk november 2014

Oorspronkelijke titel *Did You Miss Me?*

Oorspronkelijke uitgever Signet, een imprint van New American Library, onderdeel van Penguin Group (USA) Inc., New York

Copyright © 2012 by Karen Hafer

Pagina 597 e.v.: bonusverhaal *Verbroken stilte*

Oorspronkelijke titel *Broken Silence*

An InterMix Book, published by arrangement with the author

InterMix eBook edition October 2013

Copyright © 2013 by Karen Hafer

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslag Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagfoto Plainpicture/Mia Takahara

Opmaak binnenwerk Text & Image, Eexterveen

ISBN 978 90 261 3629 0

ISBN e-book *Heb je me gemist?* 978 90 261 3630 6

ISBN e-book *Verbroken stilte* 978 90 261 3628 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Alle personen en gebeurtenissen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn geweldige vriendinnen die hebben geworsteld met borstkanker – dank jullie voor jullie openhartigheid en voor de bereidheid me jullie verhalen te vertellen. Jullie kracht en vastberadenheid hebben me geïnspireerd. Jullie vertrouwen maakt me bescheiden. En ik voel me gezegend door jullie vriendschap.

Voor Claire Zion, Vicki Mellor en Robin Rue – omdat ze me erdoorheen hebben gesleept.

En, zoals altijd, voor Martin. Ik hou van je.

Proloog

Marston, West Virginia, dinsdag 3 december, 03.14 uur

Koud. Zo ontzettend koud. Ford rolde zich instinctief op tot een bal om een beetje warmte te vinden. Maar die was er niet.

Koud. De vloer was koud. En hard. En smerig. *Moelijk om adem te krijgen.*

Buiten waaide de wind, rammelde aan de ramen; vlogen ijskoude lucht joegen langs zijn lichaam. Over zijn huid. *Zo koud.* Er ging een siddering door hem heen en hij worstelde om zijn ogen open te krijgen. Het was donker. *Ik zie niks. Hoofd doet pijn. O, god.* Hij probeerde op te staan, probeerde wat het ook was dat zijn ogen bedekte opzij te schuiven, maar dat lukte niet. *Waar ben... Wat is er ge-*

Plotseling kwam alles weer boven en hij werd overmand door paniek. Hij was geblinddoekt. Gekneveld. Handen en voeten waren vastgebonden. *Nee.*

Hij verzette zich een paar seconden hevig en snoof toen het touw zijn huid schaafde. Hij zakte in elkaar terwijl zijn hart als een razende tekeerging.

Kim. Het beeld van haar gezicht drong zich door het kloppen in zijn hoofd. Hij was samen met Kim geweest. Hij was met haar meegelopen naar haar auto, zo gelukkig omdat ze hem dat na drie maanden waarin ze met elkaar uitgingen, eindelijk toestond. Opgelucht dat ze eindelijk toegaf dat ze hem nodig had, want zij was voor hem al heel snel onmisbaar geworden. Hij was verslaafd geraakt aan het gevoel dat ze bij hem opwekte. Hij had nooit eerder iemand ontmoet die zo perfect paste bij zijn interesses. Bij zijn wensen. Zijn behoeften.

Alsof ze speciaal voor mij is gemaakt.

Ze was vreselijk zelfstandig en beweerde altijd dat ze zonder oppas kon, dat ze geen man nodig had om haar te beschermen. Maar deze keer niet. *Ze had gevraagd of ik met haar mee wou lopen.* Want het was

een gevaarlijk deel van de stad. *Want ze had me nodig. Ze had me nodig en ik heb het verkloot.*

Waar was ze? *Laat haar alsjeblieft niet hier zijn.* Vastgebonden. Ge-kneveld. *Laat alles alsjeblieft in orde zijn met haar.*

Wat was er verdomme gebeurd? *Er was een steeg.* Ze waren door een steeg gelopen omdat Kim haar auto achter de bioscoop had neergezet. *Die verrekte buitenlandse film.* Ze moest voor haar studie de een of andere film zien. Obscuur zaaltje, twijfelachtige buurt. Hij was kwaad geweest op de prof omdat hij die film als opdracht had gegeven en hij was van plan hem dat te vertellen ook.

Kim wilde niet dat hij de professor ter verantwoording zou roepen. Daar liepen ze over te bakkeleien toen hij een geluid hoorde. En toen... pijn. *O, god.* De angstige blik in Kims donkere ogen. Haar gil. Alle ze-nuwen in zijn lichaam kwamen tegelijk in opstand en toen kwam die snijdende pijn in zijn hoofd, vlak voor alles donker werd.

Kim. Hij wierp zijn lichaam naar voren en kreunde toen de explosie van pijn in zijn schouder hem weer op de grond deed belanden, waar hij met een van pijn vertrokken gezicht in elkaar kroop. *Waar is ze?*

Hij haalde opnieuw adem; deze keer vermeed hij zorgvuldig stof van de vloer binnen te krijgen. Hij dwong zichzelf tot kalmte en luis-terde of hij iets hoorde – een fluistering, een nies, gejammer. Maar er klonk geen geluid.

Ze is niet hier. Hij sloot zijn ogen en deed zijn uiterste best om zijn hartslag onder controle te krijgen. *Laat haar alsjeblieft niet hier zijn.* Want als ze hier wel was, dan haalde ze geen adem. Als ze hier was, dan was ze gewond. Misschien wel dood. *Nee. Nee.* Hij schudde heftig met zijn hoofd en vertrok opnieuw zijn gezicht toen er een felle pijn-scheut volgde. *Ze is ontsnapt. Laat haar alsjeblieft zijn ontsnapt.*

Ontsnapt... aan wat? Aan wie? Waar is hier? Paniek greep hem naar de keel, verstikte hem. *Rustig. Denk na. Je weet hoe je dat moet doen.*

Denken was nou juist waar Ford Elkhart heel goed in was.

Hij deed zijn ogen dicht en dwong zichzelf tot kalmte. Dwong zich-zelf na te denken. Zich te herinneren. *Het is koud.* Daar werd hij niet wijzer van. Het was verdorie december. Hij kon zich op elke plek ten noorden van Florida bevinden.

Waarom? Waarom ik? Hij gaf nog eens een ruk aan de touwen waar-mee zijn polsen vastgebonden waren en vloekte toen zijn ijskoude huid schaafde. *Waarom?*

Hij wist waarom.

Geld. Losgeld. Dat moest het wel zijn. Kinderen van rijke ouders vormden een prooi. Hij vroeg zich af of ze met zijn moeder contact zouden zoeken of met zijn vader. Hij hoopte met zijn moeder. *Pa betaalt geen cent om me terug te krijgen*, dacht hij verbitterd. Toen zag hij zijn moeder in gedachten voor zich en zijn hart kneep samen.

Mam. Ze zou doodsbang zijn. Buiten zinnen van angst. Want zijn moeder was vaak genoeg in dergelijke zaken de openbaar aanklager geweest om te weten wat er op dit moment met hem gebeurde.

Genoeg van dergelijke zaken... *O nee. Verdomme, nee*. Zijn maag draaide om toen hij aan het alternatief dacht. Het was De Zaak. *O, god*. De zaak die wat hem betrof niet gauw genoeg voorbij kon zijn. De moordzaak die zijn moeder al maanden volledig in beslag nam. Dat tuig van Millhouse. Reggie was de moordenaar, maar de rest van de familie was waarschijnlijk net zo crimineel – ze waren alleen nog niet gepakt. *Ze haten mam*. Ze hadden haar lastiggevalen. Haar bedreigd. *Mij bedreigd*. Als de Millhouses hierachter zaten... *dan ben ik de klos*.

Het spijt me, mam. Ze had erop aangedrongen dat hij het goed zou vinden dat ze een lijfwacht voor hem in dienst nam, gewoon tot de opwinding over de zaak geluwd was. Maar hij had niet gewild dat iemand hem voortdurend volgde en Kim en hem in de gaten zou houden. Hij had geen lijfwacht nodig. Hij kon wel voor zichzelf zorgen.

Verdomme. Hij had zó goed voor zichzelf gezorgd dat hij nu ingesnoerd lag als een kerstkalkoen. En hem waarschijnlijk hetzelfde lot wachtte. Hij knipperde heftig met zijn ogen en schudde de tranen van zijn gezicht. *Hou op*, blafte hij zichzelf toe. *Huilen zal je niet helpen om hier weg te komen*.

En hij moest hier weg. *Kim heeft me nodig. Dus denk na. Haal diep adem*. Hij dwong zichzelf tot kalmte, dwong zichzelf om in gedachten de stem te horen van zijn moeders vriendin Paige, die les gaf in zelfverdediging. Hij had Kim meegenomen naar Paige om les te nemen, want hij wilde niet dat haar iets overkwam, ook niet als hij niet in de buurt was om haar te beschermen.

Maar je was wel in de buurt, spotte een stemmetje in zijn hoofd. *Je stond pal naast haar. En dat maakte helemaal niets uit*.

Hij verzette zich tegen de angst die zijn keel dichtkneep. *Laat haar alsjeblieft niets zijn overkomen. Ik zal alles doen. Als er iets met haar is ge-*

beurd... alleen omdat iemand mij te pakken probeerde te nemen... Hij zou het zichzelf nooit kunnen vergeven.

Als je hier doodgaat krijg je helemaal niet de kans om het jezelf te vergeven – of om haar te redden – dus hou op met janken en denk na. Hij probeerde zich te herinneren wat Paige had gezegd, maar hij had van de kant naar Kim staan kijken en haar lichaam bewonderd terwijl ze de ontsnappingsmanoeuvres oefende die Paige had voorgedaan. Hij had staan denken aan wat ze zouden doen wanneer hij Kim had meegenomen naar zijn kamer.

Dus let dan nu maar wel op. Degene die hem hierheen had gebracht, zou uiteindelijk een keer terugkomen, al was het maar om hem te vermoorden. *Je moet klaarstaan om toe te slaan. Om te ontsnappen.*

Ford inventariseerde zijn verwondingen. Zijn hoofd...zijn achterhoofd deed verrekte veel pijn. *Daar heeft die klootzak me geraakt.* Zijn rechterarm deed ook pijn, maar was vermoedelijk niet gebroken.

Zijn benen... Hij probeerde zijn benen te bewegen zo ver als de touwen waarmee hij geboeid was dat toelieten. Daar leek niets mee aan de hand. Ze waren stijf omdat ze al een tijdje waren vastgebonden, maar niet gewond. *Dus kun je rennen. Als je de kans krijgt moet je toeslaan met je linkerbeen en er als een speer vandoor gaan.*

Waarheen? Hij hoorde geen stadsgeluiden. Het leek erop dat hij zo ver van de bewoonde wereld zat dat teruggaan wel eens een hele uitdaging zou kunnen worden. Het was koud en hij had geen jas. Hij had in ieder geval wel schoenen. Hij zou misschien een heel eind moeten lopen. Maar dat kon hij aan. En hij zou terugkomen. Hij zou Kim vinden en samen zouden ze hun oude leven weer oppakken. Hij zou haar mee naar huis nemen, haar voorstellen aan zijn moeder en zijn oma. Hij wilde dat hij dat al gedaan had.

Maar eerst moest hij hier weg zien te komen. *Waar 'hier' ook mag zijn.*

Ford verstijfde. Er kwam iemand aan. *Rustig blijven. Let op details.*

Een deur piepte toen die openging en er kwam een golf ijskoude lucht het vertrek binnen. Als hij geen prop in zijn mond had gehad, zouden zijn tanden zijn gaan klapperen.

Hij hoorde voetstappen. Steeds dichterbij. Zwarte voetstappen. Een man. Werkschoenen. Hij droeg zware schoenen.

De voetstappen hielden vlak naast Fords hoofd stil en hij voelde de lichaamswarmte van de man.

‘Je bent bij.’

Zwaar. De stem was diep en ruw. Vol... vermaak? Ja, leedvermaak. *Die klootzak lacht me uit.* Ford onderdrukte de woede die in hem kolkte. *Let op.*

Hij hoorde knieën kraken en de warmte kwam dichterbij. Er was een geur. Aftershave. *Bekend.* Hij had die geur eerder geroken, dat wist hij zeker. *Waar?* Hij verstijfde toen hij voelde dat vingers zijn hoofd betastten, vervolgens stootte hij een gesmoorde vloek uit toen de hand hem bij zijn haar greep en hem overeind hees. *Verzet je. Verdomme, vecht.* Ford kronkelde, smeed zijn lichaam naar één kant. Een knie kwam zwaar op zijn borst terecht en drukte hem tegen de grond. Zijn hoofd werd opzij gerukt, waardoor zijn hals onbeschermd was.

‘Daar ben ik weer,’ neuriede de man zachtjes. ‘Heb je me gemist?’

Mitch Roberts trok de naald uit de hals van zijn gevangene en telde zwaar ademend terug vanaf tien. *Drie, twee, een en... helemaal van de wereld.* Hij liet Ford los en genoot van het geluid toen de schedel van die klootzak krakend op de vloer terechtkwam.

Hij kwam langzaam overeind en keek neer op Elkharts lichaam. Die knul was zo’n negentig kilo en een en al spier. Hij deed het dopje op de naald en liet de injectiespuit in zijn zak glijden. Als Ford Elkhart zijn handen vrij had gehad, zou hij hem het ziekenhuis in hebben geslagen, maar een beetje ketamine deed wonderen.

‘Tijd om aan de slag te gaan,’ mompelde hij. Hij knielde en sneed de touwen rond Fords polsen los, haalde een ander stuk touw uit zijn zak en bond hem opnieuw. Alleen wat minder strak. Hij maakte de blinddoek ook een beetje los, maar niet veel. Net voldoende.

Hij pakte een roestig stanleymes uit zijn zak en sneed met een snel gebaar het plakband los van de doos die hij uit de bestelwagen had meegenomen en gooide de inhoud ervan op de vloer. Hij kreeg tranen in zijn ogen van de smerige lucht. Wanneer die jongen wakker werd, zou de dood het eerste zijn wat hij rook.

Leuk detail, al zeg ik het zelf. Hij liet het stanleymes achteloos vallen en keek toe terwijl het een paar keer stuiterde, wegrolde en onder een laaghangend schap bleef liggen.

Hij deed de deur achter zich op slot, stak het erf over naar de blokhut en ging naar binnen.

Wilson Beckett stond aan het fornuis spek te bakken. Het rook lek-

ker en Mitch realiseerde zich dat het al te lang geleden was dat hij voor het laatst gegeten had. Maar hij had gezien hoe de oude man over hygiëne dacht. Geen schijn van kans dat hij iets zou eten waar die man met zijn vingers aan had gezeten.

Mitch stampte met zijn voeten en wreef even stevig in zijn handen. 'Hij is nog steeds niet bij kennis,' verklaarde hij.

Beckett keek op van de koekenpan en fronste zijn verweerde gezicht. 'Verdomme, hoe hard heb je hem eigenlijk geraakt?'

Lang niet zo hard als ik eigenlijk zou willen. 'Misschien wel een beetje te hard. Ik moet terug naar de stad. Ga morgenochtend even bij hem kijken. Als hij dan nog steeds buiten bewustzijn is, moet je me bellen. Maar als hij bijkomt, moet je hem niet meer slaan, begrepen? Ik wil dat hij voldoende bij de tijd is om met zijn mama te praten.'

'Heb je al gebeld over de losprijs?'

'Jazeker.' *Mooi niet.* Dat zou hij niet doen ook. *Dat hoort niet bij het plan.* Al hoorde de oude man in de waan laten dat er losgeld betaald zou worden wel degelijk bij het plan.

Wilsons ogen begonnen te glimmen bij het vooruitzicht van een aandeel in vijf miljoen dollar. *Ja, dag.* 'Denk je dat ze zullen betalen?'

Mitch glimlachte. 'Dat weet ik wel zeker.'

I

Baltimore, Maryland, dinsdag 3 december, 09.55 uur

De motorkap van de auto van de jongen was ijskoud. FBI-agent Joseph Carter haalde zijn hand van de Chevy Suburban van Ford Elkhart en bewoog zijn vingers om ze een beetje warm te krijgen. De dunne rubberhandschoenen die hij droeg vormden geen enkele bescherming tegen de koude wind, maar hij had zijn leren handschoenen thuis laten liggen.

Het rubber voorkwam in ieder geval dat hij wat mogelijk een plaats delict was zou verstoren.

Mogelijk, maar zeer waarschijnlijk niet. De baas van Ford was er dan wel van overtuigd dat de jongen iets akeligs was overkomen, maar Joseph vond het een stuk waarschijnlijker dat de twintigjarige student de avond ervoor met zijn vriendin naar huis was gegaan voor een nacht vol wilde seks.

Maar Fords baas was de vader van Joseph, dus Joseph dacht dat hij wel een uurtje vrij kon maken om te zien waar de jongen uithing, alleen om zijn vader gerust te stellen.

En, gaf Joseph tegenover zichzelf toe, om zichzelf gerust te stellen. Want hoewel hij er vrijwel van overtuigd was dat Ford en zijn vriendin in een lekker warm bed de horizontale tango aan het dansen waren, zou de onzekerheid aan hem blijven knagen tot hij het zeker wist. Ford leek hem een beetje te nuchter en betrouwbaar om van zijn werk weg te blijven zonder iets van zich te laten horen.

En als de jongen iets akeligs was overkomen, dan zou zijn moeder er kapot van zijn.

Een vrouw als de moeder van Ford verdiende het niet om ergens kapot van te zijn. Ze was een alleenstaande moeder die haar zoon had opgevoed terwijl ze een studie rechten deed en ze combineerde nu met succes haar baan als openbaar aanklager met een indrukwekkende

hoeveelheid vrijwilligerswerk. Ze was kleurrijk brutaal en hartverwarmend onbeschaamd. En zo slim als ik weet niet wat.

En dan waren er natuurlijk nog die benen van haar. Joseph liet zijn adem ontsnappen, die als een wolk in de koude lucht bleef hangen terwijl hij terugdacht aan zijn eerste ontmoeting met plaatsvervangend hoofdofficier van justitie Daphne Montgomery, nu meer dan negen maanden geleden.

Nee, die benen kon hij niet vergeten. Hij was überhaupt niet in staat geweest om niet meer aan haar te denken. Dat had hij geprobeerd. Vaak, heel vaak. Maar ze was bezet. *Omdat ik te lang heb gewacht.*

Zich ervan overtuigen dat alles in orde was met haar zoon, was het minste wat hij voor haar kon doen. Verdorie, het was het enige wat hij voor haar kon doen. Omdat hij te lang had gewacht, en nu kreeg een andere man die benen van dichtbij te zien... en de rest van haar ook.

Het mobieltje in zijn zak begon te zoemen en hij haalde het tevoorschijn, blij met alles wat hem zou afleiden van de richting waarin zijn gedachten gingen. Het nummer dat hem belde was geen verrassing. Dat zijn vader zo lang gewacht had om bijgepraat te worden, was ongebruikelijk.

Jack Carter, CEO van een electronicabedrijf dat zich bezighield met zaken die uiteenliepen van geleidesystemen tot prostaatimplantaten, was de vleesgeworden definitie van de term ‘multitasking’, maar het woord ‘wachten’ stond niet in zijn woordenboek.

‘En?’ wilde zijn vader weten. ‘Heb je hem gevonden?’

‘Ik heb zijn Suburban gevonden,’ antwoordde Joseph. ‘Eén straat van Penn Station vandaan.’

‘Wat deed hij bij het station? Zijn maat vertelde dat hij op Facebook had gezet dat hij met zijn vriendin naar een film ging voor haar college Frans.’

‘Er zijn maar twee bioscopen in de stad waar ze Franse films vertonen en een daarvan is in de buurt van het station. Ik heb hier in de buurt gezocht tot ik zijn SUV had gevonden. Hij lijkt hier de hele nacht te hebben gestaan.’

‘Dat is een gevaarlijk deel van de stad.’

‘Overdag valt het hier wel mee.’ Joseph zag een dakloze met een zak over zijn schouder geslingerd een steeg in schuifelen. De inhoud

van die zak was waarschijnlijk alles wat hij bezat. 's Nachts kan het link zijn.'

'Dat is de reden dat Ford erheen ging. Dan hoefde Kim daar niet alleen te zijn in het donker.'

'Ik neem aan dat je niets van hem hebt gehoord.'

'Nee, maar ik kreeg net een telefoontje van de andere stagiair, Andrew. Ford zou hem vanochtend een lift geven naar zijn werk. Andrew heeft naar het studentenhuus van Kim gebeld en zij is ook niet thuis. Haar kamergenoot zei dat ze vannacht niet is thuisgekomen.'

Sommige mensen zouden het misschien vreemd vinden dat een CEO zo veel belangstelling had voor de handel en wandel van een stagiair. Die mensen hadden zijn vader nooit ontmoet. Carter Industries was een reus in de industriële wereld, maar Jack Carter was in wezen een wetenschapper en onderzoek was zijn lust en zijn leven. Studenten die als stagiair bij hem werkten kwamen met een hoop nieuwe ideeën en zijn vader luisterde naar elk daarvan. Dat hij Ford Elkhart bij naam kende, was te verwachten.

Dat hij zich zo druk maakte om het welzijn van die jongen... nou, zo was zijn vader. Dat er sprake was van een familieband had ook geholpen. De pleegbroer van Joseph, Grayson, was Daphne's baas, en ze waren ook goed bevriend. Dat maakte Daphne en haar zoon vrijwel tot familie.

Dat Ford dezelfde interesses had op het gebied van onderzoek als Jack, had de zaak beklonken. Jack hield zielsveel van zijn vier kinderen, maar geen van hen had enige interesse in het familiebedrijf.

De oudste zus van Joseph, Lisa, leidde samen met haar echtgenoot een cateringbedrijf. Zijn middelste zus, Zoe, was politiepsycholoog en zijn jongste zus Holly... nou ja, Holly werkte voor Lisa. Holly was een volwassen vrouw met het downsyndroom en werd met het jaar zelfstandiger, maar ze zou nooit de touwtjes in handen krijgen van Carter Industries.

Joseph had zijn vader waarschijnlijk het diepst teleurgesteld. Hij was afgestudeerd als ingenieur in de elektronica, maar was bij de FBI gegaan. Draadjes en dingetjes waren nooit echt zijn passie geweest. Maar wel van Ford, en zijn vader was erg gesteld geraakt op de jongen.

'Ze hebben waarschijnlijk een hotel genomen,' vermoedde Joseph.

‘Ze zijn twintig en hij heeft geld genoeg. Misschien dat de film hen op ideeën heeft gebracht die ze graag wilden uitproberen.’

‘Nee, Ford stond op de lijst om een van de nieuwste robots te mogen gebruiken en vanochtend was het zijn beurt in het lab. Dat was het enige waar hij nog over kon praten. Er klopt iets niet, dat voel ik.’

Joseph voelde het ook, dat gekriebel in zijn nek dat erop duidde dat er onheil op til was. ‘Heeft iemand contact opgenomen met de ouders van een van de twee? Misschien zijn ze naar huis gegaan.’

‘Ik heb geprobeerd Daphne te bereiken; ik krijg meteen haar voicemail. Ik heb geen nummers van de ouders van Kim, maar Andrew vertelde dat ze in de buurt van Philadelphia wonen.’

‘Ik neem wel contact op met de universiteit voor de gegevens van Kims ouders. De moeder van Ford doet toch iets bij het Openbaar Ministerie?’ vroeg Joseph, alsof hij niet precies wist waar ze werkte.

Het duurde een ogenblik voor zijn vader antwoord gaf. ‘Ja, Joseph,’ zei hij op een manier die Joseph duidelijk maakte dat hij zijn oudeheer niet voor de gek had gehouden. *Dat is me nooit gelukt.*

‘Ik bel Grayson.’ Joseph had Daphne voor het eerst ontmoet tijdens een van de rechtszaken van zijn broer. ‘Hij kan haar wel opsporen.’

‘Ik heb Grayson al gebeld en bij hem krijg ik ook alleen de voicemail. Ik denk dat ze allebei in de rechtszaal zijn. Dat belangrijke proces waar ze het in het nieuws steeds over hebben is gaande.’

‘Die jongen van Millhouse.’ Joseph had de zaak op de voet gevolgd. Het was Daphne’s eerste zelfstandige proces sinds ze promotie had gemaakt en Graysons oude baan had gekregen. Reggie Millhouse, leerling van de hoogste klas van de middelbare school, werd beschuldigd van de moord op een echtpaar van middelbare leeftijd dat pech had gekregen met hun Mercedes en op een afgelegen weg was gestrand.

De zaak trok grote belangstelling, want het ging om een Afro-Amerikaans echtpaar – en Reggie had banden met een plaatselijke blanke racistische groepering.

‘Volgens het nieuws is de jury tot een uitspraak gekomen,’ merkte zijn vader op. ‘De stad staat straks op zijn kop.’

Dat was omdat er eigenlijk alleen sprake was van indirect bewijs en de gemoederen bij alle partijen hoog opliepen. Er zou hoe dan

ook beroering ontstaan, wat de uitspraak van de jury ook zou zijn. Het plein voor het gerechtsgebouw was vandaag niet de veiligste plek om te verkeren, want daar zouden de demonstranten bij elkaar komen.

Als de zoon van Daphne aan de vooravond van zo'n belangrijk vonnis was verdwenen...

'Je bent nogal stil,' zei zijn vader zacht. 'Denk jij wat ik denk?'

'Het kan toeval zijn.' Joseph bad dat dat het geval was. 'Ik ga die kant uit en wacht tot zijn moeder en Grayson het gerechtsgebouw uitkomen.' Hij begon in de richting van zijn Escalade te lopen. 'Laten we ons niet nodeloos zorgen maken tot we zeker weten dat die gasten echt vermist worden.'

'Dat is verstandig. Ik heb het merk en het kenteken van de auto van Kim. Ze is Ford hier een paar keer komen opzoeken op kantoor, dus die gegevens lagen bij de bewaking. Ze heet voluit Kimberley MacGregor en ze heeft een tien jaar oude Toyota Corolla, een blauwe.'

'Uitstekend. Ik bel je zodra... Wacht even.' Joseph draaide zich om en keek de straat in naar de vijf auto's die geparkeerd stonden tussen de SUV van Ford en de steeg waar de dakloze een paar minuten eerder in was verdwenen. Joseph begon te rennen en hield abrupt halt bij de laatste auto in de rij.

'Wat is er?' wilde zijn vader weten. 'Joseph?'

Joseph staaarde naar de blauwe Corolla. Er zat een donkerbruine veeg op de portierkruk aan de passagierskant. Opgedroogd bloed. De moed zakte hem in de schoenen en hij knielde bij het portier, waar hij twee afdrukken vond, allebei in de vorm van een vrouwenhand.

'Geef me het kenteken.' Zijn vader deed wat hem werd gevraagd en het kwam overeen. 'Ik heb de auto van het meisje gevonden.' Dat er bloed op zat, hield hij nog even voor zich. 'Ik bel je zo gauw ik-' Een schrille kreet vanuit de steeg onderbrak hem.

'Wat was dat? Joseph, geef antw-'

Joseph rende naar de ingang van de steeg. De dakloze man rende in de tegenovergestelde richting. Iets had hem zo'n angst aangejaagd dat hij zijn zak had laten vallen.

'Ik bel je terug.' Joseph liet zijn mobieltje in zijn zak glijden terwijl hij achter de man aan ging. Maar halverwege de steeg bleef Joseph plotseling staan.

Een paar voeten gehuld in felrode sokken staken vanonder een sta-

pel platgeslagen dozen uit en deden Joseph belachelijk genoeg denken aan de rode schoenen van de heks uit *The Wizard of Oz* die nog te zien waren nadat het huis van Dorothy op haar was terechtgekomen. Alleen waren deze voeten groot. De voeten van een man.

Joseph stapte met een grimmige blik om de dozen heen en slaakte een zucht van verlichting. Het was niet Daphne's zoon. Het was niet iemand die Joseph kende. Maar de man was zonder enige twijfel dood en de doodsoorzaak zeer waarschijnlijk de snee in zijn keel die van oor tot oor liep.

Joseph slikte moeizaam. Het hoofd van het slachtoffer was met misschien nog vijf centimeter nek aan het lichaam verbonden. Hij had in de loop van zijn carrière heel wat doorgesneden kelen gezien, maar deze... dit was bijna een onthoofding.

Geen wonder dat die dakloze er als een haas vandoor ging. De zak die hij had achtergelaten lag ongeveer een meter bij het hoofd van het slachtoffer vandaan. Een paar sportschoenen was op het wegdek gerold. De maat leek overeen te komen met de voeten van de dode man.

Dat is kil. De schoenen van een dode stelen. De dakloze was blijkbaar begonnen dozen van het slachtoffer weg te trekken, tot hij het hoofd zag en ervandoor ging.

Zowat de helft van het bovenlichaam van het slachtoffer was onbedekt. Het was een zwarte man, halverwege de dertig. Hij was ongeveer 1 meter 80 en breedgeschouderd. Hij droeg een leren jack waarvan de rits gedeeltelijk open was en daaronder een grijze sweater waarop drie grote, zwarte letters stonden.

De middelste letter was een P, zichtbaar waar het jack openviel. Links stond iets wat op de letter M leek. Rechts... Dat was een D. Joseph slaakte een zucht. *O, verdomme.*

MPD – Metro Police Department. *Deze man is van de politie van Washington D.C.*

Joseph ging op zijn hurken naast het slachtoffer zitten. Hij prikte voorzichtig met zijn vinger in de borst van de man. Hij voelde iets hards. Aan een ketting. In de vorm van een penning. *Een politieman die tijdens zijn werk is omgebracht.*

'Godverdomme,' mompelde Joseph en hij pakte zijn mobieltje terwijl hij overeind kwam. De moord op een politieman was al erg genoeg. Dat het slachtoffer tijdens zijn dienst was omgebracht maakte het nog

erger. En dat het slachtoffer ongeveer van Josephs leeftijd was... Het kwam nu wel erg dichtbij.

‘Speciaal agent Lamar, afdeling TZG.’

Toeziend speciaal agent Boaz Lamar was hoofd van het Team Zware Geweldsmisdrijven, een samenwerkingsverband van het BPD – de gemeentepolitie van Baltimore – en de FBI. Bo en Joseph kenden elkaar al heel lang – Bo was een van zijn instructeurs geweest toen Joseph nog maar pas was toegetreden tot de FBI.

Drie jaar geleden was Bo begonnen zich voor te bereiden op zijn pensionering. Hij had Joseph toen gevraagd overplaatsing te vragen van de eenheid voor binnenlands terrorisme naar het Team Zware Geweldsmisdrijven met de bedoeling dat Joseph uiteindelijk gepromoveerd zou worden en Bo’s baan zou overnemen. Joseph had toen uit persoonlijke overwegingen bedankt en had dat elke keer weer gedaan wanneer Bo het onderwerp ter sprake bracht.

Tot negen maanden geleden alles veranderde en Joseph, opnieuw uit persoonlijke overwegingen, tot ieders verbazing Bo’s aanbod accepteerde. Toen zijn familie hem erover doorzaagde, gaf hij als reden dat hij toe was aan iets nieuws. Toen zijn superieuren hetzelfde deden, zei hij dat hij dichterbij huis wilde blijven. Geen van beide antwoorden was een leugen. Maar de ware reden hield hij voor zich.

Het was negen maanden geleden een verrekt goede reden geweest. Zes maanden papierwerk en een hoop bureaucratische rompslomp later kreeg Joseph zijn overplaatsing, maar zijn ware beweegreden was niet langer geldig.

Want hij had te lang gewacht en Daphne had een ander gekozen.

Soms is het leven geen lolletje. Hij keek omlaag naar het lichaam. Hij was ervan overtuigd dat meneer Rode Sokken, wie hij ook mocht zijn, het daarmee eens was.

‘Bo, met Joseph. Ik moet de TR en de lijkschouwer hier ter plaatse hebben. Ik heb hier een moord en de mogelijke ontvoering van twee vermiste personen. Een van hen is Ford Elkhart, de zoon van de openbaar aanklager in het Millhouse-proces. De andere vermiste is Kimberley MacGregor, zijn vriendin.’ Joseph zag vreselijk op tegen de angst die in Daphne’s ogen zou verschijnen wanneer hij haar het nieuws vertelde. ‘De dode hier was een politiemans uit D.C. Iemand heeft zo’n beetje zijn hoofd van zijn romp gescheiden.’

Bo slaakte een zucht. ‘Sms me een foto van zijn gezicht, dan neem ik contact op met de MPD om hem te identificeren. Ik stel een team samen en stuur ze binnen een kwartier naar je toe.’

Dinsdag 3 december, 09.57 uur

Meer dan uitstekend. Mitch Roberts’ klant stond te wachten, precies op de plek waar de bedoeling was. *Het is prettig wanneer mensen doen wat ze gezegd wordt.*

Maar George Millhouse stond bepaald niet geduldig te wachten. Hij liep te ijsberen en keek elke vijf seconden op zijn horloge. Dat zou als ze op een minder afgelegen plek waren geweest, de boel hebben verraden. *Maar goed dat ik daar rekening mee heb gehouden.* Niemand zou het nerveuze heen-en-weergeloop van George zien.

Mitch glipte het steegje in, precies zoals hij de avond ervoor de steeg bij de bioscoop in was geglipt. *Behalve dat zich hier maar beter geen onaangename verrassingen kunnen voordoen zoals gisteravond.* Hij hield sowieso al niet van verrassingen en die politieman had voor een akelige schok gezorgd.

Mitch grijnsde inwendig. En toen had die politieman een akelige schok gekregen. Het was uiteindelijk allemaal keurig op zijn pootjes terechtgekomen. Beter nog dan aanvankelijk gepland was. ‘Hallo, George.’

George draaide zich met een ruk om terwijl er eerst een blik van opluchting in zijn ogen verscheen en vervolgens een van woede.

‘Dóúg. Waar heb jij uitgehangen? Ik sta hier al een uur te wachten. Ik kom te láát.’

Illegaal wapens verkopen onder je eigen naam zou ronduit stom zijn, dus had Mitch zich maanden geleden aan de Millhouses voorgesteld als ‘Doug’. Dat was gedurende de jaren die hij in de gevangenis had doorgebracht een soort bijnaam geworden, dus elke keer dat hij een van de Millhouses hem zo hoorde noemen, wakkerde zijn woede weer aan en werd hij herinnerd aan het feit dat er iemand was die hij nog heviger haatte dan Daphne Montgomery.

Niet dat Mitch een geheugensteuntje nodig had. Hij droeg zijn woede als een tweede huid en zijn wraakgevoelens vormden een pijnlijke dorst die hij nooit kon lessen. Tot nu dan. Alles viel eindelijk op

zijn plaats en boze George hier vormde een belangrijke schakel in het plan.

Mitch liet zijn stem kalm klinken. 'Je wordt nog gearresteerd als je niet kalmeert. Het lijkt wel of jij degene bent die de moord heeft gepleegd, George.'

George kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Als jij m'n pakketje niet hebt meegenomen, zou dat zomaar kunnen.'

Als ik niet gewapend was, zou ik zenuwachtig worden. George was een beer van een vent, maar toch nog kleiner dan zijn broer Reggie, die het formaat had van King Kong. Zo had de jury Reggie ook gezien en dat was de reden dat George zo graag zijn pakketje wilde hebben.

'Tuttut, George, hoe vaak moet ik nog zeggen dat je je moet beheersen?'

George stond met zijn tanden te knarsen. 'Heb je het mes meegebracht?'

'Natuurlijk heb ik dat.' Met een paar aanpassingen. 'Heb je de brace meegenomen?'

George hield een plastic tas omhoog. 'Ja, natuurlijk.'

Mitch fronste zijn voorhoofd. 'Heb je hem gedragen?'

'Já. Elke dag van dit verrekte proces. Nou, schiet óp. Ik moet naar de rechtbank.'

Mitch haalde de armbrace uit het tasje en trok een gezicht. Zo hé, het klopte dat George hem gedragen had. Elke dag. En al die tijd had hij zijn arm niet gewassen. Het ding stonk.

'Doe me een plezier en haal die plastic plaat uit de brace. De plaat die je pols steunt.' George gehoorzaamde, zich niet bekommerend om de vingerafdrukken die hij erop achterliet. Hij maakte het hem ook zo makkelijk, dacht Mitch terwijl hij een identiek uitzierende plaat uit zijn zak haalde. In tegenstelling tot George droeg hij handschoenen, om zich ervan te verzekeren dat de politie alleen de afdrukken van George zou aantreffen. 'Dit is je mes.'

Het gezicht van George betrok. 'Dát? Dat stuk kutplastic? Dát is wat je ons al die tijd hebt beloofd?'

'Let op. Deze plaat kan uit elkaar. Hij bestaat uit twee lagen.' Hij haalde de twee delen los, maar George was niet onder de indruk. *De idioot.* Dit was een constructie van eersteklas polymeer.

'Het is plastic,' was George's enige reactie.

'Maar het is geen stuk kutplastic. De randen van de onderste laag

zijn vlijmscherp geslepen. Die gaat makkelijk door huid en spierweefsel.' Wat hij de avond ervoor ook had gedaan. *Stomme politievent. Me besluipen.* 'Als je genoeg druk zet, gaat hij zelfs door bot. Je zet de stukken zo in elkaar.' Mitch klikte ze in elkaar. 'Dat andere stuk is niet scherp. Dat is dus het heft.' Hij sprak op een toon alsof hij het tegen een kleuter had.

George keek hem vuil aan en sloeg zijn armen over elkaar. 'Laat maar eens zien.'

Ik zou het je moeten laten vóelen. Maar daar zou hij zichzelf mee in de vingers snijden. Mitch keek rond in de steeg en zag een fietsband liggen. Hij raapte hem op en gooide hem naar George, die de originele, botte plastic plaat uit de brace, die vol zat met zijn vingerafdrukken, liet vallen om hem te kunnen vangen.

'Wel góðver,' barstte George uit. 'Ik moet zo naar de rechtbank. Ik kom misschien wel op tv en jij verpest bijna mijn goeie pak.'

'Als jij die band even vasthoudt, dan kun je voelen hoeveel druk ik zet om hem door te snijden.' Het mes ging met gemak door de fietsband en George's woedende twijfel veranderde in hebzuchtige verrukking.

'Geef op.' George maakte zijn rugzak open. 'Kleine coupures, precies zoals je had gevraagd.'

'Heel goed.' Alleen maar om hem te jennen begon Mitch het geld te tellen.

George gromde. 'Ik beloof je dat je heel erg ongelukkig wordt als ik de uitspraak misloop.'

'Ik wil niet ongelukkig worden.' Mitch maakte het heft los van het lemmet, zette de twee platen in elkaar en schoof het geheel in de armbrace. 'Kijk eens aan.'

'Als ik met dit ding gepakt word, dan word je nog ongelukkiger.' Met die woorden duwde George hem de rugzak in handen en ging ervandoor. Terwijl hij wegrende maakte hij de brace vast aan zijn arm.

Eerlijk gezegd zou ik dolgelukkig zijn als je gepakt werd, stom stuk in-teelt.

Toen Mitch eenmaal alleen was maakte hij de rugzak leeg. Hij stopte het geld in de plastic zak. Hij pakte de originele plaat van de brace die George had laten vallen, deed hem in de rugzak en gooide die achter een vuilcontainer. Alles verliep volgens plan.

De politie zou het wapen dat hij zojuist aan George had verkocht

uiteindelijk vinden, hetzij omdat George gepakt werd door mensen van de beveiliging, hetzij omdat het krankzinnige plan B van de Millhouses ondanks alles werkte en ze het mes in de rechtszaal gebruikten.

Hoe het ook zij, de technische recherche van de politie van Baltimore zou helemaal uit haar dak gaan – want in de spleet tussen het heft en het lemmet van het mes van George zouden ze een minuscule hoeveelheid bloed aantreffen dat overeenkwam met dat van een zekere dode politieman van de MPD. George en de rest van de Millhouseclan zouden er gloeiend bij zijn.

Lekker. Nog één ding te doen en dan kon hij naar huis. Mitch haalde de iPhone van Ford Elkhart uit zijn zak en stopte er de simkaart in die hij er de avond tevoren uit had gehaald. Hij zette de telefoon aan en keek of Ford sms'jes had. Er waren er een paar, waaronder twee van iemand die de baas van Ford leek te zijn, die wilde weten waarom hij niet op zijn werk was verschenen.

Mitch was verrast geweest toen hij tot de ontdekking kwam dat Ford überhaupt een baan had, want de knul was stinkend rijk. Toegegeven, het was een suf kantoorbaantje, maar de jongen stak er twintig uur per week in. Opgeteld bij zijn studie en sport en zijn vriendin was hij een bezig baasje. Lastig om nog tijd vrij te maken voor zijn mama.

Die zat in de rechtszaal en wachtte op de uitspraak van de jury. *Ik word er zo doodziek van om steeds maar over dat vonnis te moeten horen.* Maar de Millhouses hadden niet op een beter moment kunnen opduiken. Al die vuilspuiterij aan het adres van het openbaar ministerie betekende voor hem een geweldige afleidingsmanoeuvre om zich achter te verschuilen.

Ik wil Montgomery laten lijden. Ik wil dat ze sterft. Maar ik laat me niet pakken. De gevangenis was geen plek voor slappingen en dat wist hij uit de eerste hand. Het was veel beter als de politie dacht dat de Millhouses achter zijn misdaden zaten. *Veel beter als helemaal niemand me verdenkt.*

Behalve Daphne, uiteraard. *Zij moet weten dat ik degene ben die het pistool op haar hoofd zet. Net zoals zij het pistool tegen het hoofd van mijn moeder hield.*

Fords telefoon bevatte niet veel berichtjes van zijn moeder. In oude berichten vroeg ze hoe het met hem ging, hoe het op school ging. De

antwoorden van Ford waren kort, dus de tekst die Mitch in gedachten had paste daar goed bij.

Veel succes, mam! toetste hij in en vervolgens haalde hij de simkaart uit de telefoon, die hij uitschakelde. De politie zou al spoedig op zoek gaan naar Ford. Als ze zijn telefoongegevens natrokken zouden ze denken dat hij van deze plek een sms had verstuurd.

Helaas zou, als ze eenmaal hier waren, de rugzak van George Millhouse het enige zijn wat ze vonden – en een plastic plaat uit een armbrace die onder de vingerafdrukken van George zat. *Met dezelfde vorm als het mes dat George op dit ogenblik de rechtszaal binnensmokkelt.*

Heerlijk als alles op zijn plaats valt! Nu kon hij naar huis. Eerst zou hij nog even bij de meiden langsgaan, even kijken of ze gedurende de nacht niet waren bezweken aan uitputting of bloedverlies.

Daarna moet ik gaan slapen. Hij zou doodmoe moeten zijn na al die uren achter het stuur, maar dat was niet het geval. Hij voelde zich geladen. Super. De plannen die hij gedurende maanden tot in het kleinste detail had uitgewerkt stonden op het punt vrucht te dragen. Het was net alsof hij maanden bezig was geweest dominostenen in ingewikkelde patronen op te zetten en nu op het punt stond om de eerste een zetje te geven. Het beloofde een geweldig spektakel te worden.

En dus zou hij zichzelf dwingen te gaan slapen, ook al was hij helemaal niet moe. Hij moest goed uitgerust zijn, zodat hij geen moment zou missen.

Lees verder in *Heb je me gemist?*